

Schiller Institut

Nyhedsorientering januar 2015

4 millioner demonstrerer i Frankrig imod terror

STOP TERROR! AFSLØR SAUDI-ARABIENS OG STORBRITANNIENS ROLLE

Gorbatjov melder sig i koret af statsmænd, der advarer om at konfrontationen med Rusland kan ende i atomkrig. Terrorangrebet i Paris skulle kue Frankrig, men har i stedet fået den franske befolkning på gaden. Euroen under kraftigt pres allerede inden det græske skæbnevalg og planer om massive kvantitative lempelser, mens det vestligt dominerede finanssystem er ved at disintegrere. Samarbejde med BRIKS-landene om økonomisk udvikling er den eneste vej ud. Historisk pressekonference i USA's kongres for at få frigivet de 28 hemmelighedsstemplede sider om Saudi-Arabiens rolle i terrorangrebet 11. september 2001. Bag Saudi-Arabien står det britiske kongehus. Dette er en redigeret version af en tale Schiller Institutets formand Tom Gillesberg holdt den 12. januar 2015 med supplerende dokumentation.

Verden er i allerhøjeste grad i bevægelse på en måde, hvor der både er store farer og ulykker, der truer, men hvor der også er store muligheder for menneskeheden. Der finder store, katastrofale begivenheder sted, men det betyder ikke, at vi ikke kan gøre noget ved det. Vi befinder os i en tid, hvor resolut handling fra selv ganske få personer kan være en katalysator, som sætter langt større processer i gang, der kan transformere hele den historiske proces, der i gang netop nu.

Der er det, LaRouche-bevægelsen og Schiller Institutet er her for. Det er det, Lyndon LaRouche satte i gang for over 50 år siden, da han organiserede unge mennesker til at være med i en bevægelse, som kunne arbejde koordineret for at

sikre, at når systemet ville ryge – ikke blot finanssystemet, men også alle de ting, vi er vant til bare er der, i form af samfundsstrukturer – og hvor samfundets veletablerede institutioner og oligarkiet vil hævde, at der, pga. truslen om kaos og uregerlighed, ikke er noget alternativ til fascisme, så skal der være et alternativ. Så skal der være folk, der under de omstændigheder kan træde ind på scenen og fremlægge et alternativ. En vej ud af problemerne, som ikke indebærer fascisme, men i stedet iværksætter et paradigmeskifte, hvor alle de unoder og vanvittige, absurde ting, der er blevet en del af samfundets væremåde og accepterede værdier, bliver kasseret, og vi vender tilbage til de bedste principper, som vi har fra tidligere tider. De må styre vore handlinger

**KONTAKT OS: Skt. Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg C, 1551-5648408
35 43 00 33 • SI@SCHILLERINSTITUT.DK • WWW.SCHILLERINSTITUT.DK**

og etablere rammerne for en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden, der en gang for alle siger farvel til fascisme, nazisme og oligarkiets økonomiske diktatur.

Gorbatjov advarer om fare for atomkrig

Det tidspunkt er kommet, og vi lever derfor i en ekstremt farlig tid. Vi har siden regimeskiftet i Libyen, og Vestens tiltagende konfrontationspolitik over for Rusland og Kina, advaret om, at der var en voksende fare for en atomkrig. De, der har ment, at det var en overdrivelse, burde læse de udtalelser, som den sidste leder af Sovjetunionen, Mikhail Gorbatjov, der normalt er at regne som en stor ven af Vesten, kom med i et interview den 10. januar med det tyske tidsskrift *Der Spiegel*. Han advarede om, at en konfrontation med Rusland over Ukraine kan føre til en storkrig. »En sådan krig ville i dag uundgåeligt blive til en atomkrig. Hvis der er nogen, der taber fatningen pga. den anspændte atmosfære, så vil vi ikke overleve det kommende år. Det siger jeg ikke sådan uden videre. Det er i sandhed en stor bekymring for mig«, udtalte han.

Vi har tidligere i detaljer beskrevet dette enorme pres, der har været fra Storbritannien, via dets lakajer såsom George W. Bush og Barack Obama, for at skabe denne konfrontation med Rusland. Det gælder også Victoria Nuland, USA's viceudenrigsminister for europæiske anliggender, som iscenesatte statskuppet i Ukraine for at skabe denne konfrontation med Rusland. Er man i tvivl om, hvor dramatisk situationen er, kan man se på de udtalelser, den ukrainske premierminister Arsenij Jatsenjuk kom med, da han netop var på besøg i Berlin. Tyskland spillede jo trods alt en afgørende, historisk rolle for nazismens tidligere hærgen i Europa. I et interview med den tyske tv-station *ARD* den 8. januar udtalte Jatsenjuk, at »vi kan alle stadig huske den russiske invasion af Ukraine og Tyskland«.

Selv de, der kun kan meget lidt historiekundskab, er nok klar over, at det var Nazityskland, der, med en ambition om at erobre hele Europa, startede Anden Verdenskrig, og først senere blev besejret, efter at man på brutaleste vis, og med 25 mio. dræbte sovjetborgere som resultat, havde invaderet Sovjetunionen. Da den tyske hær så blev rullet tilbage, befriede de amerikanske, franske og britiske tropper de områder, der senere kom til at udgøre Vesttyskland, mens de sovjetiske militære styrker befriede det territorium, der senere blev til DDR. At en ukrainsk statsminister kan komme med sådanne udtalelser under et besøg i Berlin, uden at det mødes af offentlige protester og fordømmelser, viser, hvor absurd situationen er.

Terrorangreb skulle kue Frankrig

Det er i dette dramatiske spændingsfelt, at man må se de begivenheder, der har fundet sted i Frankrig, og som fortsat udfolder sig. Den franske præsident, François Hollande, havde offentligt udtalt, at man måtte revidere og deeskalere den nuværende konfrontations- og sanktionspolitik over for Rusland. Adskillige efterretningsspecialister, vi har været i kontakt med, har i de seneste dage anført, at det var i respons på det politiske skifte i Paris, at der blev iværksat en bølge af terrorangreb imod Frankrig. Blandt dem var som bekendt det blodige angreb på Charlie Hebdo den 7. januar, der efterlod 12 dræbte – 10 journalister og tegnere og 2 politibetjente – samt en lang række sårede.

Der er stadig meget, som vi ikke ved om baggrunden for selve angrebet, men blandt det, der er kommet frem, er der et tydeligt mønster. De to brødre der stod bag det

meget professionelt gennemførte terrorangreb, Cherif og Said Kouachi, kom fra det muslimsk-ekstremistiske miljø. Cherif havde været under opsyn fra de franske myndigheder siden 2005, da han forsøgte at komme til Syrien og Irak som frivillig, og i 2008 blev han dømt til tre års fængsel for at rekruttere folk til al-Qaeda i Irak, en dom, som han afsonede 18 måneder af.

Storbritannien og Saudi-Arabien bag terror

Ifølge avisen *Daily Telegraph* i London var han en protege af Abu Hamza al-Masri, der tidligere var leder af Finsbury Park-moskeen i London, som i mange år fungerede som en rekrutteringscentral for rabiater, ekstremistiske, muslimske bevægelser, uden at de britiske myndigheder greb ind. Denne rekruttering begrænsede sig ikke til Storbritannien, men havde forbindelser til resten af Europa. Unge blev rekrutteret til den fundamentalistiske kamp og bl.a. til at rejse ud i verden og kæmpe for sagen – i de senere år bl.a. i Syrien og Irak, som en del af oppositionen imod Assad, sammen med al-Qaeda, ISIS, ISIL, IS eller hvad disse rabiater elementer har kaldt sig på forskellige tidspunkter. Denne trafik foregik under de britiske myndigheders overopsyn i årevis uden, at de greb ind.

Abu Hamza blev så senere udleveret til USA, hvor han blev stillet for en amerikansk domstol i New York og dømt for terror. Under retssagen forsvarede han sig med, at han arbejdede for den britiske efterretningstjeneste MI5, den britiske efterretningstjeneste, der modsvarer FBI eller PET og har ansvaret for Storbritanniens indre sikkerhed.

Abu Hamza var en britisk efterretningsagent, og det var i den egenskab, at han rekrutterede folk til den islamiske kamp, der udgør en hårrejsende trussel imod sikkerheden rundt om i verden i dag. Han har endnu ikke fået sin straf, så vi ved ikke, hvilken betydning hans efterretningsarbejde får, men afsløringerne er ingen overraskelse.

Samme dag, som terrorangrebet på Charlie Hebdo fandt sted, var der en meget spektakulær pressekonference i Den amerikanske Kongres, for at få frigivet de 28 hemmelighedsstemplede sider fra rapporten om begivenhederne den 11. september 2001, som Repræsentanternes Hus i USA i samarbejde med Senatet havde udarbejdet i 2002. Pressekonferencen var arrangeret af det republikanske kongresmedlem Walter Jones sammen med hans demokratiske kollega Stephen Lynch og havde tidligere senator Bob Graham, der ledede arbejdet med at skrive den føromtalt rapport, som taler, sammen med slægtninge til ofre for terrorangrebet den 11. september.

Budskabet på konferencen var, at tiden nu var kommet til at frigive disse 28 sider, som først George W. Bush og siden Barack Obama hemmeligstemplede, fordi de giver et indblik i den afgørende rolle, Saudi-Arabien spillede i at finansiere og forberede terrorangrebet. Noget, der har været hemmeligholdt for offentligheden, og som ville forandre folks syn på verden, hvis de kendte til det. Men hvad er Saudi-Arabien? Det er et kongerige under ledelse af Saud-familien, som siden sin oprettelse har været under kontrol af Det britiske Imperium og er dybt integreret med den britiske kongefamilie (se side 5-8).

Begivenhederne den 11. september 2001 blev finansieret og forberedt af Saudi-Arabien med prins Bandar, Saudi-Arabiens ambassadør til USA på daværende tidspunkt, som en nøgleperson. De 28 sider dokumenterer bl.a., hvorledes han overførte penge fra sin personlige konto til nogle af de første saudiere, som ankom til USA for senere at være med til at udføre terroren den 11. september. Hvem tjener

prins Bandar? Saudi-Arabien eller Storbritannien? Det er svært at vide, for han blev uddannet som pilot i det britiske luftvåben og bliver af mange betragtet som en agent for den britiske efterretningstjeneste MI6. Han er et godt eksempel på sammenfletningen af den britiske og den saudiske kongefamilie.

Ser man på etableringen af fundamentalistiske, muslimske terrorbevægelser helt tilbage til de Mujahidinere, som Vesten trænede til at bekæmpe Sovjetunionens indflydelse i Afghanistan, og hvor man for første gang parrede den militante kamp med religion, så skabte man en terrorbevægelse, som man først brugte imod Sovjetunionen, men som efterfølgende ramte mange andre lande. Det var med penge fra Saudi-Arabien, og med våben og træning fra Storbritannien og en del af etablissementet i USA, at dette monster blev skabt.

Efterfølgende sad lederne for dette internationale terrornetværk så i London, eller Londonistan, som det nogle gange kaldes, og ledte terrorangreb rundt om i verden, mens de britiske myndigheder nægtede at gribe ind. Man forsvarede sig med, at det, nogle kalder terrorister, jo er det, som andre kalder frihedskæmpere. Efterfølgende blev terroren så anført af al-Qaeda med saudiarabiske Osama bin Laden som leder, og masser af penge og opbakning fra Saudi-Arabien. I dag kalder man det så ISIS og Islamisk Stat, men det er stadig baseret på alle de folk, der oprindeligt kæmpede imod Rusland i Afghanistan og senere i Tjetjenien. Dertil kommer så de mange, der i de senere år er strømmet til for at deltage i den vestlige kamp imod først Gaddafi i Libyen og senere imod Assad i Syrien.

Mange radikaliserede, islamistiske unge i Vesten er blevet rekrutteret til denne kamp og vender så efterfølgende tilbage med kamperfaring og alle de færdigheder, der er brug for, når man ønsker at bedrive terrorvirksomhed. Det er baggrunden for den terrortrussel, som vi nu står overfor, og som er eksemplificeret ved terrorangrebet på Charlie Hebdo og den efterfølgende gidseltagning i et jødisk supermarked.

Dette er altså resultatet af denne britiske politik, i høj grad finansieret via Saudi-Arabien, som USA har været en del af, og som Danmark og andre lande også har været aktive i, bl.a. gennem at støtte regimeskiftet i Libyen og kampen imod Assad i Syrien. Det er grunden til, at det er så afgørende at få disse 28 sider frigivet til offentligheden i USA, så det kan åbenbares, at terrorangrebet 11. september 2001, og den terror vi står over for i dag, i virkeligheden er statsterror. Det drejer sig ikke om unge, frustrerede mænd, der melder sig til kamp og efterfølgende danner terrorceller. Bag dem er der et apparat, kørt af Storbritannien sammen med deres venner i Saudi-Arabien, Qatar osv., som finansierer og støtter denne radikalisering og træning af fremtidens terrorister.

Frankrigs befolkning vækket til dåd

Det var meningen, at terrorangrebet skulle knække Frankrig og få dem til at droppe alle planer om at bryde med den vestlige konfrontationspolitik, men det har i stedet sat en helt anden proces i gang. I weekenden så man fire millioner franskmænd gå på gaden i de største demonstrationer siden befrielsen. Alene i Paris var langt over en million mennesker på gaden for at tage afstand fra det, der var sket, og for at markere, at franskmændene vil stå sammen for at forsvare deres land. De vil ikke lade sig knække af dette angreb.

Knækker grækerne euroen?

Det har sat en proces i gang i Frankrig, som ingen ved, hvor ender. Det var ikke fire millioner, der kom på gaden for at demonstrere for mere EU. Det var franskmænd, der kom på gaden for at markere, at de vil forsvare deres nation. De vil ikke give op. Det er med andre fortægn en proces lignende den, der netop nu finder sted i Grækenland.

Der skal der være parlamentsvalg den 25. januar, fordi man ikke kunne få det græske parlament til at udnævne en ny præsident. Oppositionen ønskede at få et nyvalg, der nu tegner til at betyde en sejr til partierne Syriza og Uafhængige Grækere, og dermed et kraftigt, politisk skifte i Grækenland og Europa. Syriza og Uafhængige Grækere har netop som deres hovedpunkt at gøre op med de drakoniske reformer, som Grækenland er blevet påtvunget af finansverdenen gennem EU, IMF og ECB. De repræsenterer den græske befolknings ønske om en genforhandling af gælden og en politik, der vil give Grækenland mulighed for at rejse sig fra den nuværende håbløse situation. Syriza har samtidigt foreslået afholdelsen af en europæisk gældskonference i lighed med den, der fandt sted i 1953, som gjorde det muligt for Tyskland at komme ud af krigsgældens skygge og få mulighed for igen at blive en stærk og velfungerende nation. Grækerne vil ikke længere acceptere at blive slagtet som slagtefår på finansverdens alter. Man vil have en løsning, der gør det muligt for grækerne at have en fremtid.

Står grækerne fast på deres krav, er der kun to muligheder: Enten, at man genforhandler gælden, og at befolkningen i mange andre lande, som f.eks. Spanien, Portugal og Italien, vil kræve noget lignende, eller man afviser de græske krav og smider Grækenland ud af euroen. Noget, der meget vel kan blive den fælleseuropæiske valutas død.

Befolkningen i såvel Grækenland som Frankrig gør oprør imod den iscenesatte proces, hvor man ønskede at bruge folks frygt for kaos og terror til at få dem til at acceptere indførelsen af en politistat og ofringen af de traditionelle borgerrettigheder, i lighed med den proces, som man så i USA efter terrorangrebet 11. september.

Men krævede de 4 millioner franskmænd, der var på gaden, en politistat? Nej, på ingen måde. Hvad man kræver, ved man ikke en gang selv, men der er en proces i gang, hvor befolkningen er blevet bevidst om, at den ikke længere kan være passiv. Man må involvere sig i det, der foregår. De mange europæiske ledere, der gik foran i demonstrationen, er ikke dem, der styrer processen. Det, der er i gang, er blot så stort, at de ikke har råd til at være på den forkerte side.

Folket er i bevægelse, og det er derfor vores opgave at sørge for, at denne folkelige mobilisering får et reelt indhold, der kan give os en vej ud af de forestående problemer. Skal vi stoppe terror, er kravet ikke, at vi skal gribe ind over for alle muslimer. Vi skal gå efter Saudi-Arabiens, Storbritanniens og andre landes politik med at støtte opbygningen af dette potentiale for terror, død og ødelæggelse. Saudi-Arabien og Storbritannien skal stilles til ansvar for ethvert terrorangreb, som vi måtte se fremover. Samtidig skal vi stoppe kampen for regimeskifte i Syrien og andre steder. Vi skal stoppe den hjælp, Saudi-Arabien, Qatar, Tyrkiet etc. giver til fundamentalisterne, og i stedet have et samarbejde med Rusland, Kina, Syrien og Iran om at bekæmpe Islamisk Stat. Dertil skal vi sørge for, at der kommer økonomisk udvikling i gang, så folk har noget fornuftigt at tage sig til.

Dette er den eneste, effektive politik for at stoppe terrortruslen. Gør vi det, kan det stoppes hurtigere og mere effektivt, end de fleste tror det muligt, for grunden til, at disse

terrorbevægelser har kunnet agere, som de har været i stand til, er, at de har haft en ufattelig stor finansiel opbakning fra Saudi-Arabien og hemmelige fonde som al-Yamamah-fonden fra salget af fly fra BAE til Saudi-Arabien, som i de seneste årtier har været den største kilde til finansieringen af hemmelige terror- og efterrettingsoperationer her på kloden.

Bag denne proces frem imod konfrontation og krig, som Ukraine-krisen er en del af, er det faktum, at det vestligt dominerede, internationale finanssystem er under opløsning. Vi ved ikke, hvilken tue, der vil vælte læsset, men det kan ske når som helst. Vil det være et kollaps af euroen, der allerede inden valget i Grækenland den 25. januar er i stor krise og er faldet kraftigt i værdi over for dollaren?

Schweiz forlader den synkende euro

Denne proces blev accelereret den 15. januar, da Schweiz opgav at holde en fast kurs mellem Schweizerfrancen og euroen. Det forårsagede, at euroen faldt knap 20% over for den schweiziske valuta og også igen faldt i værdi over for dollaren. Den schweiziske beslutning kom efter at EU-Domstolen, efter anmodning fra Den tyske Forfatningsdomstol, havde taget stilling til, om ECB måtte lave kvantitative lempelser ved at opkøbe eurolandes statsobligationer, i lighed med, hvad Federal Reserve tidligere gjorde i USA. Domstolen forbød ikke ECB at gøre dette, og det blev måske dråben, der fik det schweiziske bæger til at flyde over. Den 22. januar skal der nemlig være møde i ECB, hvor det ventes, at man på opfordring fra centralbankchef Mario Draghi vil gå i gang med det største og farligste eksperiment i euroens historie, gennem at begynde et massivt opkøb af eurolandenes statsobligationer og andre tiltag for at holde liv i finansbømlerne.

Dette sker efter at den europæiske, finansielle og økonomiske aktivitet allerede lider hårdt under konsekvenserne af sanktionskrigen imod Rusland og de uforudsigelige konsekvenser af den kraftigt faldende oliepris. I USA har investeringer i udvinding af olie- og skiffergas været rødglødende i de senere år, men de var baseret på en oliepris på 80-110 dollars per tønde. Nu er den under 45! Mange af producenterne kan sagtens overleve det, fordi de allerede har videresolgt de næste par års olie og gas til banker på Wall Street. De banker står nu med en stor del af tabet på op til 1000 mia. dollar fra salget af olien, og 20 gange så meget i derivatkontrakter baseret på den!

Finansverdenen siger: »red os«. Allerede inden jul betød det, at man fik Kongressen til at fjerne en del af Dodd-Frank-lovgivningen, der ville forhindre statslige hjælpepakker til dele af finansverdenens spekulative aktiviteter, og den 12. januar blev det så med massivt flertal vedtaget, at den regel, der om kort tid ville medføre, at banker ikke må deltage i CLO'ere (Collateralized loan obligations, værdipapirer med sikkerhed i pakker af lån uden gennemskuelighed, som der alene sidste år blev udstedt for 124.1 mia. dollars af).

LaRouche viser en vej ud af kaos

Finansverdenen bruger deres kontrol over politikerne, med Obama som en central aktør, til at sikre, at de på bekostning af samfundet vil blive reddet en gang til, når næste krak kommer, men der er samtidigt et voksende oprør i befolkningen imod denne dybt urimelige politik. Der er en voksende forståelse for, at man ikke længere kan acceptere rådne kompromisser, men nu må gøre det, LaRouche har krævet:

1) Gennemføre en banksanering og en Glass/Steagall-

bankopdeling, der vil betyde, at man kan adskille skidt fra kanel og sørge for, at staten fremover kun holder hånden under de dele af bankers aktiviteter, der er relateret til realøkonomien i form af normal ind- og udlånsaktivitet, og ikke alle de spekulationsforretninger, der i de senere år er kommet til at fylde stadigt mere i den finansielle verden; 2) En statslig kontrol over bankernes aktiviteter og udstedelsen af nationale kreditter; 3) Kanalisering af kredit til store infrastrukturprojekter og investeringer i industri, landbrug og andre dele af realøkonomien; 4) Satsning på nye videnskabelige og teknologiske områder, der kan transformere og opgradere økonomien. Det er projekter som det kinesiske rumprogram, der arbejder frem mod at kunne udvinde helium-3 på Månen, transportere det tilbage til Jordan, og bruge det som brændsel i fremtidige fusionsreaktorer, der kan dække det kommende energibehov.

Dette skal gennemføres, men det betyder, at vi først må sætte alle sejl til for at stoppe konfrontationen med Rusland, Kina og den store del af verden, der stadig betragter sig selv som udviklingslande. Vi bør i stedet betragte dem som vore naturlige alliancepartnere. Vi skal takke ja til den udstrakte hånd fra BRIKS-landene, hvor de ønsker at samarbejde med den vestlige verden om en sådan udviklingsstrategi for hele planeten.

Den 12. januar skal der være et møde i Berlin med repræsentanter fra Tyskland, Frankrig, Ukraine og Rusland, som gerne skulle føre til et topmøde mellem Porosjenko, Putin, Merkel og Hollande i Kasakhstan om tre dage, for at få konsolideret en fredsproces i Ukraine og forhindre en eskalering af borgerkrigen i Østukraine. Nøglen her er, hvad Tyskland og Frankrig gør. Vælger de to at stoppe konfrontationspolitikken og pålægge Ukraine at stikke piben ind – ved at gøre klart, at man ikke længere vil støtte et nynazistisk eksperiment og have en krig her i Europa, der hurtigt kan blive til atomkrig – så kan det her løses. Så vil det her kunne bringes under kontrol, ligegyldigt, hvad Barack Obama så ellers måtte mene. Men det er nu, det skal ske. Denne farlige konfrontationsproces må bringes under kontrol.

Valget burde være rimeligt klart: Vil vi have fred og udvikling, eller vil vi have atomkrig? Det burde være et let valg. Men da vi samtidig befinder os midt i en finansiell nedsmeltning, må man også tage stilling til, hvad det er, der skal reddes. Er det nationerne? Er det befolkningerne? Er det befolkningernes levestandard? Er det de investeringer i videnskabeligt og teknologisk fremskridt, som er fundamentet for de kommende generationer? Det burde være det indlysende valg.

Men finansverdenen ønsker at ofre alt det, for at de selv skal blive reddet. De vil have, at det er Wall Street og City of London, der bliver prioriteret. Alt andet må ofres for det.

Det er et enten eller. Det er et valg, der skal træffes. Det valg afgøres ikke af, hvad »masserne« beslutter at gøre. Det bestemmes af, hvad enkelte individer, der forstår situationens alvor, vælger at iværksætte. Går de ud til deres omgivelser og råber vagt i gevær? Gør opmærksom på, at det ikke bare er i Frankrig eller i Grækenland, hvor befolkningen nu må engagere sig, og tage ansvar for sin egen og nationens skæbne, men også i Danmark og i Tyskland?

Det er nu, vi skal gribe ind. Det er nu, der skal løsninger til, og dem har vi her i Schiller Instituttet. Det er nu, hvor du skal tage dig sammen, og ved at hjælpe os kan sørge for, at vi skifter kurs og sikrer, at vi får den fremtid, som vi bør have i stedet for at se det hele gå under i kaos og krig.

Efter Paris: Stop den saudiarabiske terrorstøtte

Frigiv de 28 hemmelighedsstemplede sider!

Ved en pressekonference i Kongressen den 7. januar, i timerne efter terrorangrebet i Paris, forklarede senator Bob Graham (shv.) hvorfor det er så vigtigt at få frigivet de 28 hemmelighedsstemplede sider.

... Efter 11. september stod det klart, at det ville blive nødvendigt at Kongressen udførte en eller anden form for undersøgelse af, hvad der skete. Lederskabets beslutning gik ud på, at man skulle kombinere Efterretningskomiteerne i Repræsentanternes Hus og Senatet til en komite; den første gang, noget sådant var sket i Kongressenes historie, for at stå for denne undersøgelse. Undersøgelsen varede hele året 2002. Den omfattede hundreder af vidner, ti tusindvis af sider med dokumentation, der førte til en rapport på over 800 sider, der blev fremlagt i december 2002. Men ved seks måneder senere dukkede den offentlige version op, og vi var chokerede over at se, at et vigtigt kapitel i rapporten var bortredigeret, dvs., som kongresmedlem Lynch og kongresmedlem Jones sagde, ikke et ord eller en sætning her og der, men et helt kapitel.

Eftersom dette kapitel fortsat er hemmeligstemplet, kan ingen af os tale om det offentligt, men jeg tror, det er rimeligt at sige, at det er et centralt kapitel for forståelsen af, hvem det netværk var, der gjorde det muligt for 11. september at finde sted. Da vi så, at dette kapitel var blevet fjernet, lød der omgående et ramaskrig. Senator Dick Shelby, republikaner fra Alabama, som havde været formand og på daværende tidspunkt var næstformand for Senatets Efterretningskomite, og jeg, udstedte en erklæring, der sagde, at vi havde indgående kendskab til dette kapitel og ikke anså det for at indeholde noget, der havde skadelig virkning på den nationale sikkerhed, og at kapitlet var væsentligt for den generelle forståelse af 11. september og burde frigives.

Vi har efterfølgende fået tilslutning hertil fra andre, der var involveret, inklusive formanden for Repræsentanthusets komité, Porter Goss, der også gerne ville have været til stede her i dag, og dernæst har også borgerkommissionen for 11. septembers to medformænd, Lee Hamilton og Tom Kean, talt for, at disse 28 sider skulle frigives.

Kort tid efter at afklassificeringsprocessen sluttede, blev der udfærdiget et brev, der blev underskrevet af næsten halvdelen af medlemmerne af USA's Senat, upartisk, og som inkluderede senator Joe Biden fra Delaware, senator John Kerry fra Massachusetts, og senator Hillary Clinton fra New York, der alle krævede, at præsident Bush frigav de 28 sider.

Hvad har konsekvenserne været af, at man har nægtet at frigive disse sider? Lad mig sige, at alt imens de 28 sider måske er de vigtigste og de mest prominente, så er de slet ikke det eneste eksempel på steder, hvor information, der er vigtig for forståelsen af hele 11. september, også er blevet holdt tilbage fra det amerikanske folk. Så de bemærkninger, jeg nu vil komme med, handler specifikt om de 28 sider, men også mere generelt om et mønster med en mørklægning, der i 12 år har forhindret det amerikanske folk i at få en komplet forståelse af det mest forfærdelige angreb mod USA i dets historie.

Konsekvenserne er efter min vurdering tre:

For det første, en fornægtelse af sandheden. Et centralt

spørgsmål om 11. september var, om de 19 personer handlede alene, eller om de havde et støttenetværk, der fremmede deres evne til at udføre en meget kompleks plan. Ingen, der har undersøgt kendsgerningerne nærmere, inklusive de individer, som jeg netop nævnte, er kommet til en anden konklusion end den, at det er højst usandsynligt, at de 19 personer kunne have handlet på egen hånd. Og dog er det den amerikanske regerings officielle standpunkt, at de handlede på egen hånd, og at der ikke er grund til yderligere at undersøge spørgsmålet, om der var et støttenetværk.

Vi befinder os nu i 150-års jubilæumsåret for Den amerikanske Borgerkrig, og i løbet af de sidste fem år har vi haft en national historietime, efterhånden som datoen for en nutidig begivenhed faldt sammen med en dato under denne krig. En af de informationer, som vi, eller jeg i det mindste, har lært, er, at præsident Lincoln under hele krigen havde en politik om, at alle budskaber, der kom til regeringen, mere specifikt til Udenrigsministeriet, skulle opføres i en offentlig protokol, på daglig basis. Hans forståelse var, at, hvis man skulle bevare det amerikanske folks støtte til en krig, der blev stadig mere blodig, med store mennesketab og materielle tab, ville det kræve det amerikanske folks tillid til, at deres regering opførte sig på en passende måde, og at nøglen til denne tillid var åbenhed.

Jeg ville ønske, at vi vedtog Lincoln-standarden for det, der skete under 11. september.

For det andet er der spørgsmålet om retfærdighed. Men ved 3.000 pårørende til dem, der mistede livet under 11. september, har i årevis forsøgt at få retfærdighed gennem vores system, for de tab, de har lidt. Den amerikanske regerings standpunkt har været den at beskytte Saudi-Arabien ved praktisk talt hvert trin i retsprocessen. Da den amerikanske regering skulle tage et standpunkt, tog den et standpunkt, der var til skade for de amerikanske borgeres interesser, der søgte retfærdighed, og beskyttende over for den regering, der efter min mening havde det største ansvar for dette støttenetværk.

Og igen, med et eksempel fra Borgerkrigen: Briterne havde underskrevet en neutralitetsaftale med USA om, at de ikke ville blande sig i Borgerkrigen. Efterfølgende fandt man ud af, at deres skibsværfter havde bygget militærskibe til Konføderationen. Da krigen endte, glemte USA det ikke; det ignorerede ikke de negative virkninger af Storbritanniens forræderi. I stedet forfulgte USA sagen mod dem, og sikrede sluttelig en erkendelse af, hvad Storbritannien havde gjort, samt fik nogen skadeserstatning for konsekvenserne af deres handlinger. Hvilken forskel på den måde, dette land så sig selv som en stolt forsvarer af retfærdighed for dets borgere, og så det, vi oplever i dag.

Den tredje konsekvens er spørgsmålet om national sikkerhed, og hyppigt har de, der var forsvarere for, at man ikke skulle have åbenhed, sagt, at dette ikke kan gøres tilgængeligt for det amerikanske folk, fordi det ville skade vores nationale sikkerhed. Det ville påvirke metoder og kilder til information, eller anden information, der ikke egner sig til offentliggørelse. Som de to kongresmedlemmer netop

sagde, så læste de begge rapporten – ikke for 12 år siden, da jeg var med til at skrive rapporten – men de har læst den for nylig, og de er begge kommet til den samme konklusion, som vi gjorde for 12 år siden, at der ikke eksisterer nogen trussel mod vores nationale sikkerhed i frigivelse.

Jeg vil i dag hævde, at der eksisterer en trussel mod vores nationale sikkerhed i manglende frigivelse, og vi så endnu et kapitel af det i dag, i Paris.

Her er nogle kendsgerninger: Saudierne ved, hvad de gjorde. De er ikke personer, der ikke er bevidste om konsekvenserne af deres regerings handlinger. For det andet, så ved saudierne, at vi ved, hvad de gjorde! Der er nogen i regeringen, der har læst disse 28 sider, nogen i regeringen har læst alle de andre dokumenter, der hidtil er blevet mørklagt. Og det ved saudierne.

Hvad tror man, saudierne standpunkt ville være, hvis de vidste, hvad de havde gjort, vidste, at USA vidste, hvad de havde gjort, og dernæst så, at USA havde indtaget et standpunkt af enten passivitet, eller ligefrem fjendtlighed over for at lade disse kendsgerninger blive kendt? Hvad ville den saudiske regering gøre under sådanne betingelser, hvilket netop er, hvor de har befundet sig i mere end et årti?

Ja, for det første har de fortsat, måske optrappet, deres støtte til en af de mest ekstreme former for islam, wahhabisme, over hele verden, især i Mellemøsten. Og for det andet har de støttet deres religiøse iver med finansiell eller anden form for støtte til de organisationer, der skulle udføre disse ekstreme former for islam. Disse organisationer har omfattet moskéer, madrasser og militær. Al-Qaeda var en skabelse af Saudi-Arabien; de regionale grupper så som al-Shabab, har for størstedelen været skabelser af Saudi-Arabien; og nu er ISIS den seneste skabelse!

Ja, jeg håber og har tillid til, at USA vil knuse ISIS, men hvis vi tror, det er definitionen på sejr, er vi meget naive! ISIS er en konsekvens, ikke en årsag – det er en konsekvens af udbredelsen af ekstremisme, primært fra Saudi-Arabien, og hvis det knuses, vil en anden organisation blive etableret, finansieret og støttet for at fortsætte sagen.

Så konsekvensen af vores passivitet over for Saudi-Arabien har været, at vi har tolereret denne serie af organisationer; voldelige, ekstreme, ekstremt skadelige for Mellemøsten, og en trussel mod verden, som vi så det i Paris i morges.

Så jeg vil afslutte med at sige, at dette er et meget vigtigt spørgsmål. Det kan synes uaktuelt for nogle, men det er lige så aktuelt som de avisoverskrifter, vi vil læse i dag. Det er et spørgsmål, der vedrører kernen af USA's kontrakt med sit folk, at folket vil give regeringen troværdighed og støtte til at regere; regeringen vil give folket den information, på basis af hvilken det kan foretage en sund vurdering af, om regeringens handlinger er passende. Det er fundamentalt som retfærdighed over for vort folk, der har lidt så meget under denne onde union mellem ekstremisme og en meget magtfuld nationalstat. Og det er det amerikanske folks sikkerhed.

Så jeg vil igen gerne takke kongresmedlemmerne for deres lederskab. Jeg håber, de snart vil få følgeskab af en bølge af andre kongresmedlemmer, der indser vigtigheden af dette spørgsmål. Og at USA's præsident endelig vil erklære, at han vil vedtage Lincoln-standarden med fuld åbenhed og stole på det amerikanske folks intelligens og dømmekraft og patriotisme for at afgøre, hvad det passende handlingsforløb bør være.

Storbritanniens rolle i international terrorisme

Ved en webcast den 16. januar arrangeret af LaRouchePAC uddybede Jeffrey Steinberg, mangeårig medarbejder til Lyndon LaRouche og efterretningsspecialist for tidsskriftet Executive Intelligence Review, betydningen af at få de 28-sider frigivet.

Jeg mener, at senator Graham virkelig satte rammerne for at besvare det spørgsmål, vi har fået fra institutionelt hold, og som fokuserer på de seneste dages begivenheder i Frankrig. Men jeg tror, at pointen nu burde stå klart for Dem alle, at det er umuligt blot at påbegynde en diskussion af disse begivenheder, uden som et minimum at gå tilbage til begivenhederne den 11. september, samt den brutale mørklægning, der fulgte efter. Ved pressekonferencen onsdag pointerede senator Graham, og også kongresmedlem Lynch, mener jeg, at når dokumenter fra regeringen underkastes undersøgelse med henblik på klassificering (hemmeligstempling), før de frigives til offentligheden, så er der meget ofte bortredigeringer.

Disse udgør navne, der ikke bør nævnes, måske undertiden landenavne, der ikke nævnes, fordi man er bekymret for, hvad det kunne afsløre. Men der har aldrig været et dokument af samme vigtighed som Den fælles Kongresundersøgelse, hvor et helt kapitel, med praktisk talt hvert eneste ord i kapitlet fjernet og erklæret klassificeret. Og alle de kongresmedlemmer, der for nylig har læst disse 28 sider, hvilket i sig selv var en kamp, har sagt, at der ikke er noget, der kommer op i dem, hvor man kan være bekymret for den nationale sikkerhed.

Det, som siderne afslører, og der er vigtige dele af disse 28 sider, som vi kender til, de afslører for det første, at der rent faktisk var et udbredt støttenetværk, der i hvert fald i to af hovedflykaprernes tilfælde opererede, det vil sige de to første 11. september-flykaprere, der ankom til USA mere end et år før angrebene 11. september. De blev modtaget af to mænd i Los Angeles lufthavn, der blev identificeret som agenter i den saudiarabiske efterretningstjeneste; disse to saudiske agenter sørgede for indkvartering, andre former for logistiske behov, gav dem penge og fik dem rent faktisk ind i den oprindelige pilotuddannelse.

I hele denne periode modtog disse to saudiske efterretningsofficerer jævnlige penge for at finansiere disse aktiviteter. Nogle af pengene kom via et selskab, der var en eksklusiv, såkaldt privat, facade for Det saudiske Ministerium for Forsvar og Flyvning, og den ene af disse to saudiske efterretningsofficerer var en spøgelsesmedarbejder, der modtog ikke blot en betydelig løn, men også dyr finansiering af udgifter, i den periode, hvor 11. september-flykaprerne blev guidet rundt og beskyttet og finansieret. Der kom mindst 50.000 dollar, sandsynligvis nærmere 70.000 dollar, direkte til disse saudiske efterretningsagenter i tiden op til 11. september-angrebene fra den saudiarabiske ambassadør til USA, prins Bandar bin Sultans personlige bankkonto.

Prins Bandar bin Sultan har været et fast element i USA i årtier; mange mennesker refererede til ham som »Bandar Bush«, fordi han havde sådan et ekstraordinært tæt forhold til både Bush 41 og Bush 43. Bandars hustru, prinsesse Haifa, var søster til Prins Turki bin Faisal, som var chef for saudisk efterretningsvæsen i over ti år, og som trak sig

tilbage fra denne post to uger før angrebene 11. september. Prins Turki var en af de afgørende spillere, der forhandlede direkte med Osama bin Laden og åbnede sluserne for saudisk finansiering, der tilflød al-Qaeda i perioden umiddelbart forud for bombningerne af afrikanske ambassader, angrebet på USS Cole og dernæst angrebene 11. september.

Jeg tror, at senator Graham var meget bevidst om sammenstillingen af sine bemærkninger om Saudi-Arabien, monarkiet i Saudi-Arabien, og hans referencer til det britiske monarkis forræderi under Borgerkrigen. For i dag er det i realiteten umuligt at skelne mellem det britiske og det saudiske monarki: De repræsenterer en samlet kraft, og havde det ikke været for den aktive og bevidste involvering af det britiske monarki og britiske efterretningstjenester, havde saudierne ikke kunnet spille den form for rolle, de spillede, hvor de ydede afgørende støtte til 11. september-flykaprerne, og mange, mange andre lignende aktiviteter.

Der er faktisk et veldokumenteret billede af overensstemmelse mellem britiske og saudiske monarkiske operationer, der har direkte forbindelse til 11. september. Fra og med 1985 var Prins Bandar bin Sultan, selv om han var ambassadøren her i Washington, D.C., det personlige medlem til daværende premierminister Margaret Thatcher i en meget unik aftale om en byttehandel mellem briterne og saudierne, hvor briterne gennem våbenindustrielskabet BAE Systems leverede diverse former for våben til en værdi af 40 milliarder dollars til Det saudiske Forsvarsministerium. Til gengæld betalte saudierne for dette militærudstyr, og et par meget store bestiklinger, der gik til ledende regeringsfolk i Det saudiske Forsvarsministerium og blev uddelt blandt flere andre saudiske prinser, ved at levere 600.000 tønder olie dagligt, fra 1985, og dette program eksisterer faktisk endnu i dag.

I EIR arbejdede vi lidt med at analysere tallene, og vi fik dernæst en vis afgørende, bekræftende information af prins Bandar selv. Hvis man ser på den mængde penge, som briterne brugte til at levere disse våbensystemer, og dernæst sammenligner det med de indtægter, der blev genereret af salget af bogstavelig talt en supertanker olie om dagen på spotmarkederne i en periode fra 1985 og fortsættende frem til i dag, vil man finde, at efter at have taget alle disse kendsgerninger i betragtning, var der stadig en del mere end 100 milliarder dollar i finansiering til overs.

I en nylig, sanktioneret biografi pralede prins Bandar af den kendsgerning, at det særlige forhold mellem det saudiske og det britiske monarki muliggjorde oprettelsen af en række offshore-fonde – sorte fonde, sandsynligvis den største pulje af penge til hemmelige operationer, der nogen sinde er samlet på en gang. Og disse britisk-saudiske fonde, der blev administreret i fællesskab, gik, som Bandar selv pralede med, til »krigen imod kommunisme«, hvorved han mente finansieringen af Mujahidin i Afghanistan, som var en af ynglepladserne for al-Qaeda og alle de andre grupper, som vi nu ser optræde på verdensscenen.

Og i den periode, hvor Bandar og hans hustru således leverede finansiering til de saudiske efterretningsofficerer, der guidede to af hovedflykaprerne i 11. september rundt, modtog Bandar jævnligt bankoverførsler fra Bank of England, i form af hans »mæglersalær« for olie-for-våben-aftalen mellem briterne og saudierne – den hed al Yamamah; de kaldte

det »Duen«, oversat fra arabisk. Så Bandars del af dette arrangement var som et minimum 2 mia. dollar i mæglersalær, der kom ind på hans bankkonto i Riggs National Bank. Det var disse penge, der blev sendt af sted for at hjælpe med at finansiere 11. september-flykaprerne.

Dette er alt sammen en del af det, der står i de 28 sider. Vi ved det ikke, fordi vi sneg os ned i kælderen i Capitol-bygningen og læste dem; vi ved det, fordi der har været andre redegørelser. For eksempel skrev senator Graham en bog i 2004 med titlen Efterretningsanliggender, og denne bog fortalte om hans oplevelse som formand for Den fælles Kongreskomite til undersøgelse af 11. september, og han fortalte som anekdoter om en del af de afgørende resultater, som dengang fandtes i de 28 sider, som blev bortredigeret af præsident Bush og vicepræsident Cheney, og som fortsat holdes hemmeligt af præsident Obama på trods af den kendsgerning, at han, ved mindst to lejligheder lovede familiemedlemmerne, 11. september familiemedlemmerne, ansigt-til-ansigt, at han ville sørge for, at disse sider blev afklassificeret.

Jeg er sikker på, at der er mange andre faktorer inkluderet i disse 28 sider, der drejede sig om spørgsmålet om der var, eller ikke var, netværk, der var involveret i at støtte terroristerne, og hvor pengene til operationerne den 11. september kom fra. Navnet Saudi-Arabien, navne på specifikke, højtplacerede personer i det saudiske monarki og den saudiske regering, står overalt på de 28 sider. Jeg havde, under pressekonferencen onsdag, lejlighed til at bede senator Graham om at give en kort redegørelse af et andet element af 11. september-historien: På baggrund af resultater af undersøgelsen af cellen i San Diego, Californien, hvor de saudiske efterretningsofficerer direkte fremmede flykaprerne aktiviteter og forberedelser, stillede senator Graham spørgsmålet, om der var, eller ikke var, etableret lignende støtteoperationer andre afgørende steder, hvor flykaprerne lavede det forberedende arbejde. Det omfatter steder som Sarasota, Florida, hvor Mohammed Atta og det ene team var under uddannelse og opererede; det omfattede Herndon, Virginia; det omfattede Paterson, New Jersey; og der var andre steder. Men disse fire steder, San Diego, Sarasota, Herndon og Paterson, var afgørende centre for alle forberedelserne og iscenesættelsen af 11. september-operationen.

Senator Graham kommer fra Florida. Han spurgte FBI, på det tidspunkt, hvor han var formand for Den fælles Kongresundersøgelse, om der blandt alle filer med relation til de undersøgelser, der blev foretaget i Florida, var nogen indikation på, at et lignende støtteapparat opererede i dette område. FBI svarede tilbage, gentagne gange, at der ikke var nogen optegnelser, ingen beviser på noget sådant. Mange år senere, inden for de seneste to år, blev det, gennem arbejde udført af undersøgende journalister, og gennem registreringen af en retssag, anlagt med baggrund i Loven om Informationsfrihed, med nogen forsinkelse opdaget, at jo, der havde faktisk været endnu en støttecelle, denne gang ledet af en meget prominent, saudisk forretningsmand, der var ansat af den saudiske kongefamilie, og hvis hjem ofte blev besøgt af Mohammed Atta og de andre flykaprere. Og minsandten, om ikke FBI sluttelig indrømmede, at de havde over 80.000 siders dokumentation! Denne dokumentation blev tilbageholdt for Den fælles Kongresundersøgelse, blev undertrykt og mørklagt i et dusin år; og nu, for første

gang, undersøger en føderal dommer dette materiale. Dette kaster nu et langt stærkere lys på ikke alene det saudiske, men det anglo-saudiske element af hele 11. september-processen.

Hvis denne information var kommet ud til offentligheden – kongresmedlemmerne Jones, Lynch og Thomas Massie, der er den tredje medsponsor af lovforslaget for afklassificeringen af de 28 sider, har alle sammen sagt, at efter at have læst de 28 sider – og de har været meget forsigtige med ikke at sige et ord om, hvad de ved om indholdet af disse 28 sider, men de har ret til at komme med deres mening; og i alle tilfælde sagde de, at hele deres syn på de seneste 15 års historie, og endnu længere, var fundamentalt forandret og rystet af det, de havde læst i disse 28 sider.

Nu står vi så her, i begyndelsen af 2015. Vi har netop set det forfærdelige angreb, der fandt sted i Paris, Frankrig, onsdag morgen i denne uge. USA er nu angiveligt i en alliance med Saudi-Arabien, Storbritannien og andre lande i Golfstaternes Samarbejdsråd i Den persiske Golf, sunnilande, for det meste monarkier, der angiveligt fører krig mod Islamisk Stat og ISIS. Men bevismaterialet i disse 28 sider indikerer, at dette anglo-saudiske apparat er kilden til hele den internationale terrorisme, som vi er blevet konfronteret med i løbet af det seneste dusin år. I stedet for at afsløre den intense og dybe saudiske involvering i 11. september, var alle saudiere, der befandt sig i USA, inklusive medlemmer af bin Laden-familien, de første, der fik lov at gå ombord i kommercielle fly efter angrebet 11. september. I dagene efter 11. september blev hvert eneste af disse mennesker samlet og, ikke sat i fængsel, eller udleveret, men sat på kommercielle fly og bragt tilbage til Saudi-Arabien, i sikkerhed for USA's retshåndhævelse.

Så mørklægningen har været vedholdende, og, som senator Graham netop sagde på pressekonferencen, som et resultat af dette var der et klart budskab: I kan fortsætte ustraffet, for USA vil mørklægge denne britisk-saudiske faktor.

Hændelserne i Paris for et par dage siden er stadig ved at blive undersøgt. Det ville være for tidligt at erklære historien for klappet og klar og hævde, at der er et klart billede af, hvad der stod bag denne operation. Men der er allerede kommet flere ting frem, der er blevet bekræftet og står klart: For det første var de to brødre, der var involveret som attentatmænd på Charlie Hebδος kontor, og som dræbte et dusin mennesker, en del af et netværk, et rekrutterende netværk, et jihadist-netværk, der meget længe har opereret under det britiske monarkis beskyttende paraply. Der er moskéer i London, inklusive Finsbury Park-moskéen, hvor de, der rekrutterede disse to Kouachi-brødre, var baseret og i årtier beskyttet af den britiske krone og britisk efterretningsvæsen.

En af lederne af denne moské, Abu Hamza, blev for nylig, inden for de seneste par år, udleveret til USA og retsforfulgt for sin rolle i visse terroraktiviteter og rekruttering

af terrorister, og hovedelementet i hans forsvar ved en amerikansk domstol er, at, mens han var i USA for at rekruttere til al-Qaeda og andre jihadist-grupper, arbejdede han også i hemmelighed for MI5, deres modstykke til FBI. Og der er grund til at tro, at disse påstande har betydelig troværdighed.

På den ene eller anden måde, så har vi her at gøre med et topstyret, anglo-saudisk apparat, der er kilden til finansieringen, uddannelsen og beskyttelsen af international terrorisme, og så længe, sandheden forbliver skjult for det amerikanske folk, og for hele verden, er der ingen måde, hvorpå vi kan stoppe denne terrorisme; denne terrorisme vil fortsætte, uafbrudt, og dog kan vi, ved simpelt hen at afsløre sandheden, og starte med frigivelsen af de 28 sider, begynde at løse dette problem på den rigtige måde.

Jeg bør tilføje en fodnote: For flere måneder før angrebene 11. september, præsenterede Executive Intelligence Review et dossier for daværende udenrigsminister Madeleine Albright. Dossieret opfordrede grundlæggende set Udenrigsministeriet til at overveje, om Storbritanniens regering burde sættes på listen over stater, der sponsorerer terrorisme.

Dette dossier, der kan ses på EIR's websides hjemmeside, var udelukkende baseret på regeringsdokumentation, formelle diplomatiske henvendelser, der var registreret hos British Foreign and Commonwealth Office, fra regeringer så forskellige som den egyptiske, russiske, peruvianske, colombianske, indiske – og i hvert enkelt tilfælde lød klagen på det samme. At terrornetværk, der var aktive i alle disse lande, fik beskyttelse på et sikkert sted, logistisk støtte og finansiering af den britiske regering.

I Ruslands tilfælde var der moskéer over hele Det forenede Kongerige, der var brændepunkter for rekruttering for at sende fanatiske jihadist-rekrutter til først at blive uddannet i Afghanistan og Pakistan, og dernæst sendt til Kaukasus-området for at tilslutte sig de tjetjenske netværk, der udførte en blodig terrorkampagne mod Rusland. I Egyptens tilfælde blev den Islamiske Jihad-gruppe, der udførte massakren på turister på de historiske steder i Luxor i Øvre Egypten, kørt fra London af netværk, der blev finansieret og beskyttet af den britiske regering.

Så det spørgsmål, vi har for os med de 28 sider, går videre end til Saudi-Arabien. Det går direkte til kernen af karakteren af de imperiemagter, der stadig eksisterer på denne planet. Vi har derfor, ved at frigive disse 28 sider, og ved at frigive et element af sandheden, ikke alene en enestående mulighed for at opnå retfærdighed for familierne, for amerikanerne og for alle ofrene for terrorisme i hele verden; vi lægger også grunden til at få lukket dette apparat ned, én gang for alle. For terrorisme er ikke et »sociologisk fænomen«, det er ikke noget, der styres fra bunden og oppefter. Ligesom den internationale narkohandel, så styres det ovenfra og nedefter, og alle veje fører sluttelig tilbage til det, som selv den britiske presse refererer til som »Londonistan«.